

การพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ
A DEVELOPMENT OF CLASSROOM-RESEARCH-RELATED LITERATURE WRITING
SKILLS OF UNDERGRADUATE STUDENTS OF FACULTY OF EDUCATION,
LOEI RAJABHAT UNIVERSITY BY USING LEARNING BY DOING

ภัทราพร เกษสังข์^{1*}
Patthraporn Kessung

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา โดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ และ 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาลงเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติกับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60 ตัวอย่างที่ใช้ ในการวิจัย คือ นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย จำนวน 27 คน ที่กำลังศึกษาวิชาการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินเกี่ยวกับการเขียนวรรณกรรม การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ การหาความถี่ ร้อยละ การวิเคราะห์ตัวร้อยละการเปลี่ยนแปลงพัฒนาจากคะแนนเต็ม การวิเคราะห์สถิติทดสอบที่ ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีร้อยละการเปลี่ยนแปลงพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ระหว่าง 33.33 ถึง 63.33 และนักศึกษานำเสนอการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียน อย่างเป็นระบบพร้อมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล มีการสังเคราะห์ข้อความใหม่ที่เนื้อหาคล้ายกันเข้าด้วยกัน จัดเรียงลำดับเนื้อหาอย่างเป็นระบบ
2. นักศึกษาที่เรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรม ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักศึกษาที่เรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติมีทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ในชั้นเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การพัฒนา การเขียนวรรณกรรม แบบลงมือปฏิบัติ

ABSTRACT

The purpose of this research were: 1) to study the result of a development of classroom-research-related literature writing skills of undergraduate students by using learning by doing, 2) to compare the students' classroom-research-related literature writing skills between after and before using learning by doing, and 3) to compare the students' classroom-research-related literature writing skills after using learning by doing with the criteria score at 60 percent. The sample obtained through cluster random sampling was 27 undergraduate students enrolled in the course of Research for Learning Development at the Faculty of Education, Loei Rajabhat University in the first semester of academic year 2020. The research instrument was writing skills evaluation test. Quantitative data were analyzed to obtain mean, standard deviation, percentage, percentage of development, and t-test, while qualitative data was analyzed by content analysis.

The research findings were as follows:

1) The percentage of development in the students' classroom-research-related literature writing skills was reported at the range between 33.33 to 63.33. Their writings of the literature were presented with systematic organization and with reference to the sources of information. In addition, the sets of new information on similar knowledge were coherently synthesized and organized with a systematic sequence of content.

2) After studying by using learning by doing, the undergraduate students demonstrated higher classroom-research-related literature writing skills than before with the statistical significance at the level of .01.

3) After studying by using learning by doing, the students' classroom-research-related literature writing skills were higher than the criteria score at 60 percent with the statistical significance at the level of .01.

Keywords: Development, Review literature writing skills, Learning by doing

¹ รองศาสตราจารย์ ดร.ภัทรพร เกษสังข์ กลุ่มวิชาวัดผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

*Email: p_kessung@yahoo.co.th

บทนำ

การเรียนการสอนวิชาการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ นั้น มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการทำวิจัย จึงต้องมีการฝึกทำวิจัยเต็มรูป ในการเขียนรายงานผู้เขียนต้องนำเสนอเนื้อหาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในเรื่องนั้นให้เชื่อมโยงเป็นสาระเดียวกัน ซึ่งนักศึกษาจะต้องศึกษาทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่ศึกษาเพื่อนำเสนอในบทที่ 2 เกี่ยวกับเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการประกอบการศึกษาเนื้อหาที่ทำวิจัย เพราะจะทำให้ทราบรายละเอียดของเรื่องที่ทำมีอะไรบ้าง ในเรื่องที่ทำวิจัยนี้ที่ผ่านมาเขาทำ การศึกษาอย่างไร ใช้แนวคิดใด แล้วได้ข้อค้นพบอย่างไร และเชื่อมโยงในการเขียนนิยามศัพท์เฉพาะช่วยสร้างกรอบในการตั้งสมมุติฐานการวิจัย และเป็นข้อมูลที่สนับสนุนในการเขียนอภิปรายผล ดังนั้นการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องถือว่ามีความสำคัญต่อการทำวิจัย (ภัทรพร เกษสังข์, 2563)

จากสภาพการจัดการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ผู้วิจัยสังเกตชิ้นงานที่นักศึกษา นำเสนอหัวข้อเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากการตรวจการเขียนบทเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของนักศึกษาจะเห็นได้ว่าการเขียนจะนำมาจากงานวิจัยที่คล้ายคลึงและเขียนตามงานวิจัยที่ศึกษาโดยไม่มี การอ้างอิง นำข้อสรุปในเนื้อหาของงานวิจัยที่ศึกษามาเขียนเป็นข้อสรุปของตนเอง ไม่มีการเชื่อมโยงเนื้อหาที่ศึกษา ระหว่างนักวิจัยที่นำมาหรือนำมาเขียนแยกเป็นรายบุคคลโดยไม่มีการสังเคราะห์ข้อมูลนำเสนอให้เห็น ความสอดคล้องเชื่อมโยงกัน จะเขียนในลักษณะการตัดต่อข้อความ ลำดับการนำเสนอหัวข้อเนื้อหาหลัก ไม่สอดคล้องกับหัวข้อที่ทำวิจัย การสรุปเนื้อหาแต่ละหัวข้อไม่มีการสรุปหรือสรุปเขียนตามเอกสารที่ตนศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่สอดคล้องกับเรื่องที่ทำ รวมทั้งขาดทักษะในการเขียนเรียบเรียงเนื้อหาในลักษณะ บูรณาการ และจากผลรายงานผลการดำเนินการของรายวิชาการวิจัยทางการศึกษา ตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับ อุดมศึกษาแห่งชาติ (มคอ.5) (กลุ่มวิชาวัดผลการศึกษา, 2563) รายงานว่าควรมีการพัฒนานักศึกษาให้มีทักษะ การเขียนบทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะทักษะการวิเคราะห์ ในการส่งเสริมให้เกิดทักษะ ดังกล่าวใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติและศึกษาเรียนรู้วิธีการเขียนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากงานวิจัย ที่ที่หลากหลายเพื่อเห็นแนวโน้มและลักษณะการเขียนเพื่อนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 มาตราที่ 22 กำหนดว่า การจัด การศึกษาต้องยึดหลักว่า “ผู้เรียนทุกคนมีความ สามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียน มีความ สำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและ เต็มศักยภาพ” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545) ซึ่งการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มศักยภาพโดยการเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ การให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้จากลงมือปฏิบัติจะทำให้มีประสบการณ์ในการปฏิบัติมีการฝึกฝนทำให้เกิด ความชำนาญ โดยหลักการแนวคิดนี้มาจาก Dewey (1975) ที่กล่าวว่า Learning by doing การให้ผู้เรียน ฝึกการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติและแสวงหาความรู้ด้วยตนเองผู้เรียนจะเรียนรู้ได้เอง โดยมีครูเป็น “โค้ช” ที่คอยช่วยกระตุ้นและเป็นพี่เลี้ยงชี้แนะ ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และถือว่าผู้เรียนต้อง พร้อมที่จะเรียนรู้คือต้องมีทักษะของการเรียนรู้ อันเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดของศตวรรษที่ 21 (วิจารณ์ พานิช, 2555;

นพพร ชลารักษ์, 2558) การที่ผู้เรียนนั้นเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้เรียนจากการปฏิบัติจริงจากประสบการณ์ตรง มีอิสระในการค้นหาความรู้ให้ได้ข้อมูลความรู้จากแหล่งต่าง ๆ เกิดนิสัยศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองได้ด้วยความมั่นใจ (รุ่งทิพ จันทรภูมิ, 2552)

จากสภาพปัญหาที่กล่าวการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติในรายวิชาการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้มีความสำคัญที่จะช่วยในการพัฒนานักศึกษาให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกิดทักษะการทบทวนวรรณกรรมเพื่อประกอบการเขียนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอย่างเชื่อมโยง ถูกต้อง และตระหนักถึงตามหลักจรรยาบรรณของนักวิจัย อีกทั้งการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติเป็นการฝึกปฏิบัติที่จะช่วยให้นักศึกษามีทักษะในการเขียน สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของรายวิชาได้ อันจะเกิดประโยชน์อย่างยิ่งต่อนักศึกษาและการจัดการเรียนการสอน โดยการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการจัดการศึกษาต่อไป อันจะมีประโยชน์อย่างยิ่งในการช่วยเสริมสร้างความรู้ ทักษะการทำวิจัยในการเขียนเสนอหัวข้อเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ยังส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดคุณลักษณะทางจรรยาบรรณของนักวิจัยอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย หลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติกับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ที่ลงทะเบียนเรียนและศึกษาในรายวิชาการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้อง รวมทั้งสิ้น 53 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ที่ศึกษาในรายวิชาการวิจัยการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ จำนวน 1 ห้อง รวมทั้งสิ้น 27 คน ซึ่งได้โดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling)
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบประเมินทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง คะแนนเต็ม 15 คะแนน แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนในประเด็นต่อไปนี้

1) การเขียนนำเสนอลำดับหัวข้อเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (1 คะแนน) 2) การเขียนรายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเนื้อหา (5 คะแนน) 3) การเขียนรายละเอียดแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับนวัตกรรมที่นำมาใช้ (5 คะแนน) 4) การเขียนอ้างอิงแหล่งที่มา (3 คะแนน) และ 5) การตรวจสอบการคัดลอก (1 คะแนน)

3. การสร้างเครื่องมือ

3.1 การสร้างแบบประเมินทักษะในการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

3.1.1 ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินทักษะในการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

3.1.2 ศึกษาหลักสูตรเกี่ยวกับคำอธิบายรายวิชาการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ และเนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

3.1.3 สร้างแบบประเมินทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง คะแนนเต็ม 15 คะแนน แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนในประเด็นต่อไปนี้ การเขียนนำเสนอลำดับหัวข้อเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (1 คะแนน) 2) การเขียนรายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเนื้อหา (5 คะแนน) 3) การเขียนรายละเอียดแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับ นวัตกรรมที่นำมาใช้ (5 คะแนน) 4) การเขียนอ้างอิงแหล่งที่มา (3 คะแนน) และ 5) การตรวจสอบการคัดลอก (1 คะแนน)

3.1.4 หากคุณภาพของแบบ ประเมินทักษะ โดยการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยนำแบบประเมินทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน โดยพิจารณารายละเอียดคะแนนคุณภาพแต่ละคะแนนนั้นวัดได้มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับประเด็นการประเมินนั้นหรือไม่ โดยวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งค่า IOC ที่ใช้ได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ผลปรากฏว่า ค่าที่ได้ อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00

3.1.5 นำแบบประเมินทักษะในการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ไปทดลองใช้ กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนเนื้อหาเหล่านี้แล้ว เพื่อตรวจสอบภาษา คำสั่ง และเกณฑ์การให้คะแนนที่สร้างขึ้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

4.1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ การหาความถี่ และร้อยละ

4.1.2 การวิเคราะห์ผลการพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียน ของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยการใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ โดยการวิเคราะห์วัดร้อยละการเปลี่ยนแปลงพัฒนาจากคะแนนเต็ม

4.1.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยการใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ โดยการวิเคราะห์สถิติทดสอบที ที่เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน

4.1.4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย หลังเรียนโดยการใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติกับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60 โดยการวิเคราะห์สถิติทดสอบที่ ได้แก่ สถิติที่ที่กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวเทียบกับเกณฑ์

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ เกี่ยวกับผลการพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยการพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับการวิเคราะห์และตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ทั้งหมดจำนวน 27 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 74.07 ของนักศึกษาที่เป็นตัวอย่างทั้งหมด

2. ผลการพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยการใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ร้อยละการเปลี่ยนแปลงพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา

คนที่	คะแนนทักษะการเขียนวรรณกรรม (15 คะแนน)		ร้อยละการเปลี่ยนแปลงพัฒนา
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	
1	1.50	6.50	33.33
2	5.50	15.00	50.00
3	4.00	11.50	50.00
4	5.00	13.00	55.33
5	5.00	12.00	46.67
6	8.00	14.00	40.00
7	7.00	12.00	33.33
8	6.00	14.00	53.33
9	5.00	14.00	60.00
10	9.00	15.00	40.00
11	5.00	12.00	46.67
12	4.00	12.00	53.33
13	5.00	13.00	53.33
14	6.00	14.00	53.33
15	7.00	15.00	53.33

คนที่	คะแนนทักษะการเขียนวรรณกรรม (15 คะแนน)		ร้อยละการเปลี่ยนแปลงพัฒนา
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	
16	8.50	15.00	43.33
17	6.50	15.00	56.67
18	2.50	12.00	63.33
19	5.00	13.00	53.33
20	5.00	13.50	56.67
21	8.00	15.00	46.67
22	7.00	15.00	53.33
23	6.00	14.00	53.33
24	6.00	13.00	46.67
25	1.50	6.50	33.33
26	3.50	13.00	63.33
27	6.00	13.50	50.00

จากตารางที่ 1 ผลการพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ พบว่า นักศึกษามีร้อยละการเปลี่ยนแปลงพัฒนาทักษะการเขียนบทกวีการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ระหว่าง 33.33 ถึง 63.33 จากการสังเกตพบว่า นักศึกษานำเสนอการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนอย่างเป็นระบบพร้อมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล นอกจากนี้มีการสังเคราะห์ข้อความใหม่ที่น่าสนใจคล้ายกันเข้าด้วยกัน จัดเรียงลำดับเนื้อหาอย่างเป็นระบบ จะมีนักศึกษาอยู่ 3 คน ที่ยังนำเสนอโดยยกข้อความของแต่ละคนมาต่อกัน ซึ่งไม่มีการเรียงลำดับปีและมีการอ้างอิงไม่ถูก

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ

ทักษะการเขียนวรรณกรรม	$\bar{X}$	S	ΣD	ΣD^2	t-test
ก่อนเรียน	5.50	1.90	203	1570	30.12**
หลังเรียน	13.02	2.19			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียน ของนักศึกษาคณะ ครุศาสตร์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 5.50 และคะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ เท่ากับ 13.02 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ พบว่า นักศึกษาหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย หลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติกับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60

ตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมของนักศึกษาหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติกับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60

ทักษะการเขียนวรรณกรรม	เกณฑ์	$\bar{X}$	S	% of mean	t-test
หลังเรียน	9	13.02	2.19	86.79	9.51**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ - 01

จากตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย หลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติกับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60 พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ เท่ากับ 13.02 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.79 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติกับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60 พบว่า นักศึกษาหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติมีทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนสูงกว่าเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. ผลการพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ พบว่า นักศึกษามีร้อยละการเปลี่ยนแปลงพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ระหว่าง 33.33 ถึง 63.33 จากการสังเกตพบว่า นักศึกษานำเสนอการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนอย่างเป็นระบบพร้อมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล นอกจากนี้มีการสังเคราะห์ข้อความใหม่ที่เนื้อหาคล้ายกันเข้าด้วยกัน จัดเรียงลำดับเนื้อหา

อย่างเป็นระบบ จะมีนักศึกษาอยู่ 3 คน ที่ยังนำเสนอโดยยกข้อความของแต่ละคนมาต่อกัน ซึ่งไม่มีการเรียงลำดับปีและมีการอ้างอิงไม่ถูก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จากการที่ได้ลงมือปฏิบัติจริง มีการศึกษาจากรูปแบบการเขียนหลาย ๆ เล่ม พร้อมทั้งการสรุปองค์ความรู้ที่ได้ศึกษางานวิจัยและการได้รับชี้แนะ เช่นเดียวกับ Dewey (1975) และ Bruce and Bloch (2012) กล่าวถึงประโยชน์การจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติว่าเป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจถึงประสบการณ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำสิ่งต่าง ๆ และจากการค้นคว้าสำรวจ ซึ่งเป็นทั้งการกำหนดแนวคิดที่นำไปใช้กับสถานการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมมากขึ้น และวิธีการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์มากขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ คะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษาก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 5.50 และคะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ เท่ากับ 13.02 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ พบว่า นักศึกษาหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ นั้นผู้เรียนได้ศึกษาตัวอย่างงานวิจัยที่สัมพันธ์กับงานวิจัยที่ปฏิบัติหรืองานวิจัยลักษณะใกล้เคียงหลายเล่มควบคู่กับการปฏิบัติจริงจนเกิดการเรียนรู้รูปแบบการนำเสนอ รูปแบบการอ้างอิงแหล่งที่มาทำให้เขียนได้ถูกต้องตามหลักการเขียนอ้างอิงในเนื้อหาและบรรณานุกรม ดังที่ Dewey (1975) การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนจากการปฏิบัติจริง จากประสบการณ์ตรงได้ทดลองปฏิบัติ เสาะหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ค้นหาวิธีการ หาข้อสรุปด้วยตนเอง จนเกิดเป็นองค์ความรู้ เช่นเดียวกับ มัลลิกา ศิริเพ่งไพฑูรย์ (2559) กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อรับประสบการณ์ตรงหรือการเรียนรู้จากลงมือปฏิบัติด้วยตนเองและการที่ได้มีส่วนร่วมในการสร้างที่มีความหมายกับตนเอง ทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงผสมผสานความรู้ระหว่างความรู้ใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิมและสร้างเป็นองค์ความรู้ใหม่ขึ้นมา

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย หลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติกับเกณฑ์คะแนน ร้อยละ 60 พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ เท่ากับ 13.02 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.79 และเมื่อเปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติกับเกณฑ์คะแนน ร้อยละ 60 พบว่า นักศึกษาหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติมีทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนสูงกว่าเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ

ที่ให้นักศึกษาเรียนรู้จากตัวอย่างงานวิจัย การนำเสนอ การสรุป มีการฝึกเขียนการนำเสนอวรรณกรรมที่ได้ค้นคว้า ในรูปการสังเคราะห์ สรุปประเด็นเนื้อหาที่นำมาใช้ พร้อมทั้งการอ้างอิงเอกสารที่นำมาเสนอในวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง กับงานวิจัยที่ศึกษา แล้วนำเสนอการเขียนวรรณกรรมของนักศึกษาแต่ละคนเพื่อการวิพากษ์วิจารณ์การเขียนร่วมกัน อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองจนเกิดความเข้าใจในหลักการเขียน นอกจากนี้ยังมีการตรวจสอบการคัดลอก ผลงานโดยใช้โปรแกรมอักษราวินิจฉัยเพื่อสร้างความตระหนักในจรรยาบรรณของนักวิจัยด้วย ซึ่ง Evans and Abbott (1998 อ้างถึงใน ณัฐพงษ์ ฉายแสงประทีป, 2558) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติเป็นแนวทาง การเรียนรู้ แนวทางหนึ่งที่เอื้อประโยชน์สูงสุดให้แก่ผู้เรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ หรือ Learning by doing ซึ่งเป็น วิธีการที่มุ่งเน้นทักษะปฏิบัติเป็นกระบวนการแสวงหาความรู้ เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ของค้นพบใหม่ นอกจากนี้ สุพิชชา ทับภูมิ (2559) ยังสรุปว่าการเรียนรู้จากลงมือปฏิบัติที่มีต่อผู้เรียนทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เข้าใจ ด้วยตนเอง ใช้ประสาทสัมผัสทำให้เกิดประสบการณ์ รู้จักการสืบค้นหาความรู้เพื่อแก้ปัญหา เข้าใจธรรมชาติ เกิดความคิดสร้างสรรค์ ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว และได้พัฒนาการทางด้านสติปัญญา ได้คิดและเข้าใจ ความเป็นเหตุเป็นผล

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ พบว่า นักศึกษามีร้อยละ การเปลี่ยนแปลงพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียน อยู่ระหว่าง 33.33 ถึง 63.33
2. นักศึกษาหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนวรรณกรรม ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักศึกษาหลังเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติมีทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง กับการวิจัยในชั้นเรียนสูงกว่าเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้
การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยในชั้นเรียนที่นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติเพื่อนำมาพัฒนา ทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผลพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติสามารถ ช่วยพัฒนาการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องของผู้เรียนได้ ดังนั้นรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนี้จึงเป็นอีกแนวทาง หนึ่งที่อาจารย์ผู้สอนวิจัยสามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องได้ นอกจากนี้ ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนเกิดการคิดวิเคราะห์ และสังเคราะห์ในการนำเสนอเนื้อหา ร่วมกับการชี้แนะการนำเสนอ เนื้อหาควบคู่ด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาทักษะการเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องโดยนำรูปแบบ การจัดการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติวิธีการเดียว การวิจัยครั้งต่อไปอาจนำวิธีการนี้การเปรียบเทียบกับวิธีการอื่น หรือทำวิจัยติดตามความคงทนของความรู้การเขียนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพราะนักศึกษาต้องทำวิจัยในชั้นเรียนขณะที่ออกฝึกปฏิบัติการสอนในสถานศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กลุ่มวิชาวัดผลการศึกษา. (2563). *ผลรายงานผลการดำเนินการของรายวิชาการวิจัยทางการศึกษา มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ 5 (มคอ.5)*. เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- ณัฐพงษ์ ฉายแสงประทีป. (2558). *การศึกษาการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติในรายวิชา TMT423 ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว*. กรุงเทพมหานคร: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- นพพร ชลารักษ์. (2558). *บทบาทของครูกับการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21*. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น. 9(1), 64-71.
- ภัทรพร เกษสังข์. (2563). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้*. เลย: ก๊อบปี้สไลด์แอนด์ไอที.
- มัลลิกา ศิริเพ่งไพฑูรย์. (2559). *การพัฒนารูปแบบการสอนคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขาคณิต โดยใช้ทฤษฎี Constructionism เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลบ้านหัวหิน (ประชาธิปไตย) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์*. ประจวบคีรีขันธ์: โรงเรียนเทศบาลบ้านหัวหิน (ประชาธิปไตย).
- รุ่งทิพ จันทรมุณี. (2552). *แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติจริง*. ค้นเมื่อ 17 พฤศจิกายน 2562, จาก <https://sites.google.com/site/chauatscience/prachya-prasbkarn-tam-naewhid-khxng-cxhn-di-wxi-john-dewey-su-kar-cadkar-reiyn-ru-withyasastr>
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสดศรีสฤษดิ์วงศ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545*. กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สุพิชชา ทับภูมิ. (2559). *พัฒนาการ 4 ด้าน เสริมได้ด้วยการลงมือทำ (Learn by doing)*. ค้นเมื่อ 17 กันยายน 2563, จาก http://supitcha044.blogspot.com/p/blog_page_37.html
- Bruce, C. B., and Bloch, N. (2012). *Learning by doing*. Retrieved 2019, November 17, from https://doi.org/10.1007/978-1-4419-1428-6_544
- Dewey, J. (1975). *Experience and education*. New York: The Free Press.